

Appel iværksat den 17. december 2021 af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 6. oktober 2021 i sag T-342/20 — Indo European Foods mod EUIPO

(Sag C-801/21 P)

(2022/C 207/14)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Hanf, V. Ruzek, D. Gaja og E. Markakis, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Indo European Foods Ltd og Hamid Ahmad Chakari

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom i sag T-342/20 ophæves i sin helhed.
- Det fastslås, at det er uforholdende at træffe afgørelse i den sag, der blev anlagt ved Retten til prøvelse af afgørelse truffet den 2. april 2020 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 1079-4).
- Sagsøgeren i første instans tilpligtes af betale EUIPO's omkostninger i forbindelse med denne appelsag og sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten, EUIPO, fremsat et enkelt anbringende om en tilsidesættelse af kravet om fortsat søgsmålsinteresse, som er anerkendt i fast retspraksis, hvilket rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.

- Den første retlige fejl består i, at Retten tilsidesatte den grundlæggende og selvstændige forudsætning for alle retslige procedurer — som er anerkendt i fast retspraksis — om fortsat søgsmålsinteresse, idet den ikke undersøgte omstændigheder, der opstod efter den anfægtede afgørelse, alene fordi sådanne omstændigheder ikke kunne rejse tvivl om lovligheden af den anfægtede afgørelse. En sådan fortolkning sammenblander ikke blot dette forudgående formkrav og den efterfølgende realitetsprøvelse af lovligheden. Den medfører også, at den fortsatte søgsmålsinteresses egen og selvstændige funktion forsvinder.
- Den anden retlige fejl består i, at Retten følgelig ikke foretog en vurdering af den fortsatte søgsmålsinteresse hos sagsøgeren i første instans. Ved at fokusere på prøvelsen af lovligheden besvarede Retten ikke spørgsmålet om dette forudgående obligatoriske krav: hvilke fordele kunne sagsøgeren i første instans opnå ved annullationen af den anfægtede afgørelse?
- Den tredje retlige fejl består i, at Retten ikke fastslog, at sagsøgeren i første instans ikke havde overholdt sin pligt til at bevise sin fortsatte søgsmålsinteresse fra udløbet af overgangsperioden. Idet det ansøgte varemærke først ville blive registreret efter udløbet af overgangsperioden, dvs. på et tidspunkt hvor de omtvistede varemærker ikke samtidigt ville opfylde (og aldrig ville have opfyldt) deres væsentlige funktion⁽¹⁾, har EUIPO anført, at det ikke var muligt, at der ville opstå en konflikt *ratione temporis* og *ratione loci*. Det følger deraf, at sagsøgeren i første instans ikke kunne drage nogen fordel af sagen og således ikke har en fortsat søgsmålsinteresse.
- Den fjerde retlige fejl består i, at Retten som følge af disse fejl, tilsidesatte artikel 50, stk. 3, TEU, artikel 126 og 127 i udtrædelsesaftalen⁽²⁾ og artikel 72, stk. 6, i forordning 2017/1001, som er udtryk for det grundlæggende territorialitetsprincip, hvorved EUIPO pålægges at se bort fra de retlige konsekvenser af udløbet af overgangsperioden i den foreliggende sag.

— Denne appel rejser et vigtigt spørgsmål for EU-retten om ensartet anvendelse, sammenhæng eller udvikling. Den appellerede dom understøtter en indskrænkende fortolkning af rækkevidden af det horisontale krav om fortsat søgsmålsinteresse. Det nævnte krav er inspireret af den generelle procesretlige teori, der er fælles for medlemsstaterne, og den fortolkning, som Unionens retsinstanser anlægger, vil sandsynligvis have en væsentlig indflydelse på procesrettens anvendelse ved de nationale domstole. Denne appel rejser også et vigtigt processuelt spørgsmål — som på ingen måde er begrænset til intellektuel ejendomsret — nemlig de konsekvenser, der skal drages af den regel, hvorefter ophavsmanden til den annullerede retsakt skal henvise til den dato, på hvilken denne vedtog den, med henblik på vedtagelse af den erstattende retsakt. Spørgsmålet vedrørende bortfaldet af den tidligere rettighed mens sager verserer (pendente lite) har givet anledning til modsigende domme fra Retten, og Domstolen har kun haft mulighed for ved en begrundet kendelse kort at udtale sig om dette spørgsmål. Denne appel rejser desuden det generelle spørgsmål om konsekvenserne for EU-retten som følge af Det Forenede Kongeriges faktiske udtræden af EU.

(¹) Artikel 11, 51, stk. 1, 66, stk. 1 og 71, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

(²) Aftale om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EUT 2019, C 384 I, s. 1).

Appel iværksat den 10. januar 2022 af Sanford LP til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 10. november 2021 i sag T-443/20 — Sanford mod EUIPO — Avery Zweckform (Labels)

(Sag C-19/22 P)

(2022/C 207/15)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Sanford LP (ved Rechtsanwalt J. Zecher)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) og Avery Zweckform GmbH

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 6. april 2022 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Sanford LP bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší soud České republiky (Den Tjekkiske Republik) den 28. januar 2022 — YQ mod Ředitelství silnic a dálnic ČR

(Sag C-57/22)

(2022/C 207/16)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší soud České republiky

Parter i hovedsagen

Kassationsappellant (sagsøger i første instans): YQ

Kassationsindstævnte (sagsøgt i første instans): Ředitelství silnic a dálnic ČR